

VOIESCE ȘI VEI PUTE

	Cap.	Dist.
Pe anu.....	lei 128	— 152
Pe șese luni.....	64	— 76
Pe trei luni.....	32	— 38
Pe uă lună.....	11	—

Unu esemplar 24 par.

Pentru Parisu pe trimestru fr. 20
Pentru Austria..... flor. 10 v. a.

ROMANULU

LUMINEZĂ-TE ȘI VEI FI

Abonamentele în Bucuresci Pasagiulu Romanu No. 1. — În districte la corespondinții diariului și prin postă. La Paris la D. Daras-Hallegrain, rue de l'ancienne Comedie, No. 5. A se adresa pentru administrațiune la d. C. Ciocărlan.

ANUNCIURILE

Linia de 30 litere..... 1 leu.
Inserțiuni și reclame, linia..... 5 -

Articolele trimise și nepublicate se voru arde. — Redactoru răspunțetoru **Eugeniu Carada.**

DEPEȘIE TELEGRAFICE.

(Serviciulu privat al Monitorului).

London. — Lord Argyll pronunță unu lungu discursu în favoarea Candioților, și dice că datoria Englierei este de a lua în considerațiune suferințele Candioților. Derby condamnă discursulu lui Argyll ca periculosu; omenii de Statu englesu nu trebuie se acelereze cădere-a imperiulu otomanu prin astufel de simpatii pronunțate; adaugă că plângerile Candioților sunt în mare parte nefundate, tote esagerate, insurecțiunea își are origina în Atina, e continuată prin voluntari cu complicitatea guvernulu grecu, care speră insurecțiunea și în cele-alte părți ale Turciei. Acosta a împeditu pe Pôrta a avea uă politică de conciliare. Engliera a făcutu reprezentările care Turcia este gata a executa. Intervențiunea în afacerile Turciei ar fi funestă pentru independența ei. Regretă atrocitățile comise de amândouă părțile.

Bucuresci 28 Februaru.
12 Martișoriu.

Amu aratatu în deua rânduri, de și cu mari precauțiuni și monagiasmente, cauzele cari au făcutu că noulu ministeriu, de și regulatu îndată de d. Stefan Goleșcu, nu s'a pututu forma în timpu de șese zile.

In urmă, Măria-sea Domnitoriulu a încercinat pe onorabilele d. Constantin Crezzulescu cu formarea noulu Cabinetu. Se spune că domnia-sea a luptatu cu cea mai mare inteligență și bună voință spre a compune unu nou cabinetu care se represinte d'ua potrivă întrégă Adunarea, se mai dice că s'a făcutu părții drepte totu felulu de concesiu, și că dinsa a refusat. Constatam daru ș'acestu refusu ș'acosta nouă greșelă politică a acestei părți a Adunării și facem cu cunoscutu că noulu Cabinetu s'a formatu în urmatoriulu modu.

Președinte alu Cabinetulu și Ministru alu Justiției d. Constantin Crezzulescu.

Ministru din intru d. Ion Brătianu.
Afacerile străine d. Stefan Goleșcu.
Finanțe d. Vășescu.

Culte și Instrucțiune d. Dumitru Rossetti.

Lucrările publice, Agricultură și Comerțiu, d. Dumitru Brătianu.

Resbelu d. Generariu Gherghel.

Măne, Mercuri Ministeriulu se va anunția oficiala la Senatu și la Cameră.

Dăm și vomu da necontenit unu locu mare în fôia noastră sciriloru de peste Carpați, căci este datoria noastră

tră a ține pe cititorii nostri în cunoștință despre totu ce se petrece în țerele unde esiste uă poporațiune română; pentru că, precum ne dicea mai deună-și unu corespondente alu nostru din Transilvania, sciindu se se face ce se dice p'acolo, se înțelegem ce se asteptă de la noi, se simțim mai bine și rolulu și răspunderea noastră. Nu este vorba aici de cuceriri cu mâna armată, este cestiunea de influința morale ce România liberă trebuie se aibă asupra turtoril Românilor, de suflarea de viață națională ce trebuie se răspândescă asupra lor. Cum vomu exercita acosta influință, cum vomu răspândi acosta suflare, dacă nu vomu înțelegem misiunea noastră, dacă, prin organizațiunea noastră inferioară, nu ne vomu pune în pozițiune d'a o îndeplini? Se ne petrundom daru d'acestu adaveru, și se ne facem datoria, căci altămintre de greșelele noastre, de răcirile noastre voru suferi de ce milioane de frați. Ei suferu îndostulu astă-și, daru ei speră încă.

„Schimbarea politice în timpul de facă, dice unu diariu româneacu de peste Carpați, aduse pe poporul român în una dintre cele mai critice situațiuni; — elu însă scie, că așu nu mai pôte deveni ignoratu, elu are dreptu rescumperatu cu multe sacrificii. Poporul român nu se teme; elu ține tare, că are viața, are virtute, suferă cându ei dicteză compotulu cu răbdare, daru scie, că misiunea lui e foarte mare și că patriotu transilvanu și ca Românul.”

Elu nu desperă daru, căci scie că de n'a peritu Românulu cându ordele barbare Veniașu cași locuste pe agrii semenășu, Așu cându brațu-și tare în lume-ș cunoscutu, Tu, bravule Române, mai creșu a fi perditu? Acestu-a este simțimintulu care respiră și ntr'unu articulu alu d-lui Baritiu ce-lu reproducem mai la vale. Fiă ca elu se fiă în cugetarea, în otărîrea turtor Românilor din ori ce parte, și ca toti se-și facă cu mîndrie și bărbăție acea întrebare ce-i adresa poetulu. Atunci Românimea va fi mîntuită.

De la Românii de peste Carpați se trecem la Austria și se reproducem

— Da domnă, cu punga iei.

— Și ce-a dîșu ea?

— Ceva foarte simplu. În sêra cându am înteluit-o pentru întieia oră pe drumulu de la Saint-Paulien, ea se suise pe podișu cu mama sea, ca mai în tote searele de multu timpu, făr'a întelni nici uădată pe nimeni, căci străini ce visiteză țera nu se espună a veni prin acelu locu decătu ziua mare, D-na Daubert, obosită d'a fi mersu atătu de multu, se aședase într'unu locu adăpostit de vîntu la colțulu tufarișului și Marta se preambila prin prejurul iei făr'a se depărta multu. Ea se naintase pînă la loculu înaltu suptu care ședeam; din întemplantu uă pîtră plecă de suptu picioarele iei și veni de mî atinse în loculu unde eramu ascunsu. Spatma iei fu foarte mare cându mă veșu d'ua dată eșind înaintea iei, și astă spaimă crescu cându veșu c'o urmărescu, — și n' nedomirirea iei creșendu-mă unu tîlharu, ea mî dete punga iei, singurul obiectu ce-i păru demn d'amî satisface dorințele?

— Te vei întorce la ea?

— Pentru ce?

— Tocmai la asta mă gândeam și eu.

Daru întrebatu-o al pentru ce acelu cîventu tristelu și ce însemnăză uă devisa atătu de posomorîtă?

— Te vei întorce la ea?

— Pentru ce?

— Tocmai la asta mă gândeam și eu.

Daru întrebatu-o al pentru ce acelu cîventu tristelu și ce însemnăză uă devisa atătu de posomorîtă?

— Acosta nu e uă devisa, e numele

iei, — unu micu nume intimu și fragedu ce i l-a datu mama sea, și care dico multe asupra neliniscii și măhnirei sermanei femeie. Ore acestu copil nu e în adăvîru cruda și scumpa iei tristelu de tote zilele?

— Așia daru romanulu dumitale s'a sfîrșitu deja?

— Tote romanurile se sfîrșesc, domnă, și cele scurte sunt cele bune: acestu-a nu mî va lăsa nici remușcări, nici regretu....

D. de Tresserves se duse eră la Marta, și chiaru foarte adese. Elu luă deprinderea a o vedea la intervale mai regulate. Cu tote aste resimția unu felu de depărtașare pentru d-na Daubert; presința acestel femei, a cărei tristă istorie o cunosea, descepta într'insu amintirea unei ferbinte durere la care în deșertu se ncerca a nu se mai gândi. Elu suferia lîngă dinsa, și cu tote aste revenia necontenit, supunendu-se astu-felu la uă atragere pe care se feria a o defini. Interesulu foarte natural, ce trebuia se-l inspire singurătatea și părăsirea Martei îl ujustifică îndostulu; de parte d'a se căi, elu își făcea uă laudă din desele lui visite.

D-na Daubert, ce tolera aceste visite, urma intru acosta unor iluzii mai pu-

toru informări. Daru documentele diplomatice publicate de guvernulu franceșu nu lasă nici uă speranță Turciei d'a vedea pe Francia și pe Anglia trăgându și d'astă dată spata pentru apărarea sea.

Se cugetam, Români, asupra acestor sciri și, cum amu dîșu eri, cei cari își înțelegu situațiunea și au iubire de patrie se-și facă datoria, ca țera apoi, se scia a da fiă-căruia ce este alu seul.

Lupta electorale urmăză a se prăgăti în Italia cu mare ardore. Partita clericală care, pîn'acumu se apșinuse de la alegeri, de la unirea Italiei, ied astă-și parte pe faciă în luptă. Diariulu *Opinione* se felicita d'acosta. „Intervențiunea clerului, dice elu, nu trebuie se ne îngrijescă de locu, ci nu mai se ne facă mai activi, mai descepti. Dacă alegerile trebuie se fiă espresiuinea sinceră a stării spiritelor în țera, se cade ca tote opiniunile se ied parte în alegeri. Apșinerea nu dovedesce decătu neîncrederea și descu-ragiarea. A combate apșinerea, în ori ce scopu ar fi, este în realitate a servi cauza liberală și dezvoltarea vieței naționale.”

Reproduseram aceste cuvinte mai alesu ca învețamintu pentru Români. Ei potu vedea că, în țerele unde libertatea este înfelișă și prețuită, cei ce luptă pentru uă idee nu se descucuragiază în facia agresiunilor și intimidărilor adversarilor lor. Din contra, acestea îi facu, trebuie se-i faciă mai activi, mai neadormiș, mai stăruitori intru apărarea drapelului lor. A se apșinere, adică a areta nepăsare și apatia, cându este în jocu isbinda unor principie, este a lipsi la datoria ce are fiă-care omu, fiă-care cetățianu d'a servi cauza libertății, dezvoltarea vieței naționale.

Publicandū mai de ună și depeșia, care ne anunță uă schimbare în cabinetulu englesu, dîșeram că nu înțelegem acosta modificare parțiale și c'asteptam sciri cari se ne-o esplice. Diariulu *Independința belgiei* ne aduce astă-și ore cari lămuriri. „Părea naturală, dice diariulu din Bruxelles, ca retragerea celor trei membri s'atragă

căderea întregulu ministeriu tory și înlocuirea sea prin capi partitei liberale.” Daru se pare că nu va fi astufelu. Uă omogeneitate de ideie s'a stabilit în guvern prin recomunerea sea. Partita liberală, spre a nu se amăna reforma electorale și alte mesure sociale importante, voiesce a înletura uă crise ministeriale și pentru acosta ar fi dispusă a stabili unu felu de înțelegere cu centru dreptu, precum s'a făcutu în 1844 cându, mulțamită unei asemenea înțelegeri, Robert Peel, a pututu realiza suprimarea taxelor asupra granelor, cu totă opozițiunea ce-i făcea atunci partita conservatoriă. Astăci lord Derby și D. Disraeli, imilându esemplulu acelu mare ministru în înțelegere cu D. Gladstone și partisanii sei, aru compensa pierderea voturilor amicilor lor tory, prin voturile liberalilor moderați și progresisti ce s'au întrunitu asupra unei programe. Basese înțelegerii ar fi că va fi alegerilor ori cine locuiesce uă casă, seucă proprietariu seucă chiriașu de doi ani de zile. Acosta base este aprupe votulu universale. Dacă informările *Independinței* voru fi esacte, ele no arită că d-ii Derby, Disraeli și cei alți membri inteligenți ai dreptei din Engliera au uitatu multe și au învețatu multe. Scăpandu-se de membri preroetrograți din ministeriu și nlocuindu-i printr'unu elementu negreșitu mai nou și mai înaintatu, ei potu a-și reconcilia opiniunea astăci și, prin uă politică liberală, ca aceea ce se vede din basese ce se dice c'au de scopu a da reformei electorale, a-i asigura recunoștința viitoriulu. Astu-felu procedu bărbății inteligenți. Astu felu a făcutu Robert Peel, care fusese totu conservatoriu, și care prin înțelegerea cerințelor timpulu se și-a făcutu numele nemuritori.

Uă depeșă telegrafică ne anunță mai alaltă eri că „starea de asediū este rădicată în totă Spania.” Era uă greșelă pe care o rectifică astă și uă altă depeșă. Starea de asediū nu s'a rădicată, ci din contra s'a aședatu, s'a pusu asupra întregi Spaniei. Tera totă în ferbere, căci mesura acosta nu se pôte esplice altu-felu.

elū întreprinse al da consilie, imprudință a cărei gravitate n'o înțelesse de cātu mai tîrziu.

O circumstanță, foarte ușure în aparință, îl u lumină d'ua datu. Marta cântase suptu direcțiunea lui uă sonată nouă, și seucă Marta era reu dispus, seucă tonurile asculte ale clavierulu îi intasera nervele, elu se aritase asupra, ș'atăt de multu încātu Marta redicase de mai multe ori spre dînsu uă privire mirătoră rugătoră totu d'ua datu. Maurice se întorse spre d-na Daubert și i dice: — Sunt unu profesore foarte aspru, nu e așia? nu merit de locu a lăsa în urma mea regresu.... Și d'acea-a voi fi curandū uitatu....

— Plecați curandū?

— După câte-va zile.

Nu fu nici unu strigatu nici unu suspin nici chiar unu fremetu ce îl u incință în acelu momentu a ridica ochii spre Marta, ci fu uă intuițiunea neasceptată, una din acele lovituri mute ce lovesce d'ua datu două șimii și le face se simțu lanțulu neveșutu ce le unesce. Mănele Martei îi alunecaseră pe genuchie privirea iei fipsă ș'apintea pe Maurice e uă spresiu de neliniscie atătu de sinceră, încātu fără voia Maurice îi respunșă.

— Voiu reveni adese c'unu suris:

— Al uitatu că d. de Tresserves trebuie

FOITA ROMANULUI.

TRISTETA.

IV.

— Așia daru al veșutu-o la ea acosa? dicea d-na de Sommereuil preamblandu-se într'ua sêra, cu Maurice.

— Am veșutu-o.

— Ce impresiune a produsu Marta asupra dumatile d'ua mare și n' loculu iei obișnuitu.

— În adaveru impresiunea mea e încă incurcată. Inchipuiesceți ceva anticu și tineru tot d'ua datu, mobile vechie și florăbia culesse, uă Englesă betrană și vîneta, uscată ca uă călugăriță, ce deschide ușia făr'a dice nici unu cuvintu, și păseri ce cânta ca cumu aru fi în frunțari, — d-na Daubert în doliu c'ua faciă ardinte și acra totu d'ua datu, pe urmă Marta, juna și frescă ca zorile, cărpindu cu gravitate nesce rufe vechie! A o vedea astu-felu, cu ochii plecați, cu rochia iei îngustă de lînă albă aședată dreptu pe înaltulu iei scaun de lemnu sculptatu, ar dice cine-va că e uă mică fecioră de alabastru în nișia sea gotică.

— Și al depusu omagie dumatiale la picioarele fidierei.

1) A vedea No. din 21 23 24 25 26 27 și 28 Februaru.

IN LOCUL DE ARTICOLU POLITICU

Contrarii nostri politici au învins; noi însă nu avem nici o cauză îndestulată de a pismui această învingere a lor. Victoria de astăzi a fusionistilor s'amenă foarte mult cu victoria lui Pirhus reputată în contra Romanilor. Încă una ca această și lui Pirhus nu-i mai rămâne nici un element. Terenul pe care stău străluciriile nostri învingători se clatină sub picioarele lor ca și un loc turfos și apăsător. Legile din 1847/8 nici pe un minut nu-i pot împăca pe ei înșii în nici o direcțiune. Tote cesiunile stău deschise: Referințele către monarhia, către Croația, către Transilvania; cesiunea organizării comitatelor și a referințelor lor către ministerii ca regimul răspunzător, cesiunea dărilor indirecte și a monopolelor, a naționalităților, a recrutărilor, a presei, totuși cesiuni de viață, toate însă deschise, — pentru ce? Pentru că constituțiunea ungară din 1847/8 nu este nici mai multă nici mai puțin decât o improvizațiune.

Deci contrarii nostri politici nu și-ar fi ținut de înjosire a ne ține și nouă la timpul său: „Măi omeni, noi nu luptăm pentru o constituțiune ce vedem că nu se poate ține nici 24 ore fără cel mai înveterat pericol, ci luptăm numai pentru câștigarea, mântuirea și susținerea principiilor adevăratei libertăți constituționale moderne în contra absolutismului; veniți și luptați alături cu noi, — oi atunci vedem și sciem că atât și noi, ca pe acele principii se poate clădi ceva nou îndestulător și durabil. Pe câtă însă legile din 1847/8 și numai aceste întru totuși coprinșul lor, se ținea de modelu față cu actele de Statu ocrotite din 20 Oct. 1860 și 26 Fev. 1861 pe atâtea alegerea noastră era și încă mai este foarte ușoară, era conștiința noastră atât mai liniștită, cu câtă noi am conlucrat la legile ungare din 1847/8 tocmai pe atâtea, pe câtă conlucraserăm și la numitele două acte de Statu, adică nimic, adică totuși Octroy.

Contrarii nostri politici au luptat numai pentru terenul din 1848/70 și zelul cu care ar lupta cel mai bun creștin pentru câștigarea imperăției cerurilor. Ei bine, d-lor, se simțu că se poate mai toleranți cu privire la credințele politice ale altora, hanc veniam petamusque demusque vicissim. Se dău deci pace dualistilor uniți cu fusionistii ardeleni ca se și alerge caii ori-cătu voru vre pe pusele Ungariei. Ei au stors admirarea europeană pe terenul negațiunii; se as-

ceptăm bravurile lor și pe terenul practic al legislațiunii positive și al artei de a governa, în care amândouă până acum nici odată nu s'au arătat ca maiestri, cea-a ce se poate adevăra din istoria țerei, eră mai ales din starea cea degradată a culturii ce se vede în tota privația în aceste țeri luate în comparațiune cu altele. Ei înșii recunoscu, că problema ce-si lăuară ei spre a o deslega este numai la începutul începutului. Noi nu vom conturba pe Archimedes în calculele sale, însă nici de credința noastră politică nu ne vom desliși. Într'aceea credă și amicii nostri de opinii, că mai este încă foarte mult până la finit, eră nouă într'aceea ne remaseră alte câmpuri pră ipitise pentru activitatea noastră patriotică și națională, cu care cei cari se află astăzi la putere nu voru vre a se ocupa nici odată în interesul nostru, nici că cerem ca se se ocupe. . . . Poate fi că ne voru mărgini în libertatea tiparului; atunci vomu reciti totuși ce s'au scris la noi de la 1829 încôce și totuși nu vomu rămâne amorțiți.

(Gaz. Trans.) G. BARIU.

ORIGINEA SISTEMULUI CONSTITUȚIONALU.

Astăzi când și noi Românii ne aflăm sub regimul constituțional și când libertățile noastre private și publice sunt cu atâtă sapiență garantate și asicurate; credă că, în binele propriu comun, s'ar cuveni se învețăm a respecta și noi legile. Se simțu servii legilor, dacă vrem a fi liberi, a ținu Cicerone, acela ilustru giuriscultu al Romanilor, popolu modelu și chiar maestru în doctrina giuriscultu. În faptu, la ce ne ar servi legile cele mai bune din lume numai înscrise și publicate prin codici, dacă subtilitățile, retele deprinderii și pasiunile ne ar motiva se le neconsiderăm, se deviam sau se le violăm? Istoria umanității este testimoniul putem ține ocularu, imaginea fidelă a progresulu său regresulu națiunilor derivat numai de la obsequiositatea sau de la violarea legilor. Până când virtutea dreptulu a fost respectată la Sparta, la Atena, la Roma, cum și ori unde aiurea, noi scim cu câtă rapiditate acele State ajunseră la apogeul înfloririi și a prosperității; din momentulu cum spiritulu și amorulu justiției au dispărut, adio libertate! basola Statelor se frânse și națiunile se confundară în naufragiulu datorit imprudenții capitoru, și disprețulu general a legilor.

Legea constituțională este mai presus de toate legile, fie civile, penale sau comerciale, pentru că ea derivă din pactulu fundamental al unu Statu în timp ce acesta se modelă și se condiționează prin ea, (legea constituționale). Așa dară spre a se aprecia n'ai

cu multă profunditate importanța și necesitatea constituționalismulu, și spre a se putea odată și la noi divulga și înrădăcina principiile cele înalte și bine făcătoare a liberalulu guvern; vom trata, în o serie de articoli, diferite cesiuni constituționale, începându prin a espune originea acestu sistem, lesa controversată între scriitoru.

Populu cel antic n'au avut o constituțiune scrisă; nici Roma cea glorioasă, nici Atena cea erudită, nici Crota, nici Corintulu, nici cetățile cele avute ale Orientulu, n'au văduțu odată în care se fi scris și sănțite drepturile individualu, drepturile omulu. Cumu era cu puțință o asemenea proclamațiune sublimă în nise timpuri când libertatea personală a cetățianilor era sacrificată egoismulu dinasticu, precumu în toate monarhiile Orientulu, sau când *ius privatum* și *publicum* erau confuze, precumu în legislațiunea romană? cumu era posibilă recunoșterea individualității omulu în nise State unde înfloria sclavie și unde unu nobile avea sub a lui dependență două-șeci mil de servi, precumu chiar la Atena; sau în nise alte State impolitice unde statulu asorbia cetățianulu, precumu la Sparta? Cu toate aceste ne se va obiecta, că nu mai puțin ele ajunseră a estine domeniulu lor peste mări și peste țeri, și că gloria sciinților, a artilor, este pentru noi o fontană de învețură și unu templu ce trebuie se respectăm.

Acesta este unu adevăr necontestat care, și are explicațiunea sa în acordulu principiulu libertății și alu autorității observat întră cătu-va de acele State; însă nu mai puțin adevăratu este că așași reaua proporționare a acelu principi și uitarea datu personalității umane înseamnă celu întâiu pasu de progresu a acelu State, cu totu mărirea parvenită, ca u cădere inevitabilă. Și dacă chiar între națiunile moderne au fost spre exemplu Spania și Polonia cari nu avură o constituțiune scrisă, și totuși sciară se moderate potestatea regală: nu de aice putem conchide, că nu ar fi de vre o absolută necesitate codificațiunea drepturilor individualu. Pentru că chiar presupunându pentru unu moment, că puterea constituțională nu ar putea se le creese derivându ele de la u lege preesistente și superioară ei, adică de la legea naturii; și că nu ar putu nici se le declara fiindu deja proclamate de vocea conștiinții umane: nu urmese că amu trebui sau că amu putu se contestăm necesitatea și utilitatea sancțiunilor lor, adică de a-si asuma caracterulu și eficacia de lege, cea ce mai înainte fu numai în Statulu unu puru verității filosofice. Este zicem de necesu și utilu ca se fie formulate în legi pozitive și garantate principiile constitutive ale dreptulu publicu alu națiunilor, pentru ca ori câtu de imperfecte ar fi definite, totuși vomu avea mai târziu, însă nesmintit fractele cele bune a recunoșterii personalității umane. Se voru vedea precurgen-

du și paralelu calea sea și principiulu libertății și celu alu autorității conduscându cu înțelepciune machina Statulu. De u parte puterea se va înveța a respecta limitu asemnate, eră națiunea a voi neatinșu patrimoniulu drepturilor sele. Se va introduce u armonie de drepturi și datorii cari se voru traduce în deprinderi, și voru lua rădăcină în conștiința omenescă devenind u o doua natură. *Omulu de și cetățianu, remare cu toate aceste individuu, respectându legile sociali.* Acesta este u instrucțiune frumosa dară nu mai puțin utilă și prin urmare necesară, ce se capetă atunci cându drepturile individualu ale omulu se vedu enumerate, definite și sănțite în u lege a parte, diversă de cele-alte și basate pe u lege fundamentale ce-i zicu *constituțiune, statulu său carit.*

Însă chiaru pentru că proclamațiunea solemnă a principiilor constitutive a unu Statu este unu progresu de multă importanță, nici un se poate câștiga de odată, fiindu acestu producțulu timpulu și a unu civilității naturale. Ce e dreptulu libertatea s'a născut u dată cu omulu, ea este germinele inimoi omenesci; însă din fatalitate nu așa ngor se manifestă în consuetudinea unu națiunii. Așa dacă vomu lua forma primitivă a consorțiuului uman *familia*, acestu simbur originalu de unde esiră triburile, cetățile și în fine Statele, scim că era imposibilu în acelu primu stadiu să se promulge o constituțiune pentru că totu autoritatea era concentrată în capulu familiei, care era și principe și sacerdotu. Nu era posibilu se se aibă unu conceptu teoreticu de unu pactu socialu în „regimulu patriarcalu,” unde totu autoritatea stă în patriarculu, capu alu stirpei, și unde dreptulu sângeului facea se tacă dreptulu politicu. Asemene nu pute se se cunoșcă ideea de constituționalismu în Statele „monarhice” unde era admisă sclavia și unde nu era recunoscută personalitatea individuală, pentru că ar fi fostu superflu de a determina dispozițiunil cari se garantez atare libertate. În lumea antică lipsese consorciu armonicu dualismulu adică coexistențea „etulu” colectiv și a individulu. Lumea antică se închină puterii și preferese privilegiu cătorva, eră individulu este calculat drept nimicu. A fostu lăsatu creștinismulu se profesese egalitatea tuturor omenilor și să proclame recunoșterea personalității omenesci; însă căți secolu au trebuit se trecă mai înainte de a se vedea fructele acelu principi abstractu dară adeverate și justu? Este evidentu că spre a se forma unu „sistemulu politicu” care se produceze garanțiile necesare libertății, se cere ca între acele doue personalități distincte, „entetele” „colectivă și individuală” se fie unu „pactu politicu” prin care puterea socială să se circumscrie în determinate margini, și cetățianilor se li se asicure drepturile lor. Întru aceste fiindu substanța constituționalismulu, suntem constrinși a recunoșca adevăurile is-

torice, și a consimți că rădăcinile primitive ale sistemul constituționale le găsim în „comunele” evulu mediu a Italiei și în „regimulu feudal”; iară nu precumu crede Montesquieu că derivând din vechiele instituțiun germanice. Când elu esclama: „ce beau systeme est sorti des bois!” se amăgi luând în privire aparentele așezămintelor, și crezându că pretutindenea unde erau așezări și adunari trebuia se fie și elementele formel constituționale.

În evulu mediu găsim, cu distincțiune în Italia, *carta de immunități* (*carte di franchigia*), *pacte di dedizione capu li locali* și diferite alte stipulațiun încheiându-se între principii și comune prin care se că regii recunoscu în comune certe drepturi sub condițiunea autorității regale, sau că comunele spontanement se supuneau unu principe sub clausa recunoșterii acestor drepturi. Așa se poate cita ca exemplu, Aosta (la Roman Augustu) care încă la 1190 capetă u diplomă de la Thomas I, conte di Moriana, prin care i se concede privilegiu libertății și imunității pe locitori în trei clase: *clerici*, *cetățianii* și *burghesi*, scutindu pe toți de impositele forțate și încredințata de tutela și gestiunea intereselor Ducatulu la unu *consiliu generale*, rămându intactă autoritatea superioară a principelui care, și ține acolu unu reprezentante alu său cu titulu de *gubernatore*. Sub u altă formă, înse totu la aceleși rezultate, vedem *lvea* stipulându că contele Savoiei se aibă domeniulu cetății și alu înțitulu, însă va însărcina spre a exercita autoritatea sea, pe unu *vicariu* care va trebui se-lu alegă dintre trei candidați propuși de comună. Astu-felu puțin câte puțin comunele câștigându concesion și privilegii scapă de sub autoritatea feudatorilor spre a nu depinde de cătu de aceea a regelu, mai puțin superăciosă, ca mai îndepărtată. Autoritatea feudatorilor slăbesce, numărulu vasalilor crește, autoritatea regelu nu pute se fiă asolută, pentru că elu recunoșce în comune certe drepturi ce se obligă a respecta. Inse concesionile capetate de comune voru fi într'u și triumfulu națiunii, și se va născu sistema reprezentativă.

Asemene în sistema feudale se vedu rădăcinile guvernulu constituțional, pentru că dacă feudatorulu avea drepturi, avea și datorii. Era recunoscută libertatea politică, personalitatea individuală, așa, că vasalii puteau se fiă deslegați de ascultare către feudatori de către Principele. Principele însuși nu e unu domni asolutu. Elu nu capetă dreptulu suveranu prin propria sea voință, dară se cere și invitarea acelu cari avea se fiă vasalii sel. Omagiulu și jurământulu de fidelitate a acestora și investitura aceluia, erau acte libere și voluntare, cari creau

se se așede țele aste la Vaudebise? țise d-na Daubert.

— Nu, nu, n'am uitat, răspunse Marta, a cărei față se nveselia încetu încetu; mai întâiu credusem că era vorba de cu totul altu ceva.

Ea și părăsi clavirulu, și nimeni nu stăru asupra acestu neînsemnatu incident; însă elu nu fu uitat nici de Maurice nici de d-na Daubert, pe care emoțiunea fier se le olovise la animă. — Marta iubia pe Maurice, nu i mai era permis a se îndoi. D-na Daubert n'ar fi cutezat se țică c'acestu amor era ceva neacceptat pentru dinsa; adese ori în adevăr ea primise această speranță în secretulu gândurilor ei; însă ea nu credea că acestu visu va deveni u realitate atât de apropiată, și atât de imediat amenințată. Ce trebuia se facă ore? Se s'aristeze sau se veselăca? Ea nu scia. Putea se compenteze ore pe amorulu d-lui de Tresserves? nu euteza. Cu toate aste vizitele lui cele dese viua plăcere ce afla în ele, astestau domnierea Martei; dară pînă unde putea se se întință această domniere? D. de Tresserves era ore unu omu ce n'ar ținea s'ema nici de avere nici de pozițiunea socială și s'ar insoci c'ua sermană și oscură față ca Marta? n'ar putea ore se se rădăce vre unu opstaclu neacceptat? adinea tristea

a d-lui de Tresserves nu i scăpase din vedere; însă cu toate încercările ce făcuse pentru a l descoperi cauza, nu parvenise la nimicu; totu ce se ț, era că Maurice perduse pe tată-său chiaru din copilărie, și că mama sea murise de curând. Afară de acesta ea mai scia că d. de Tresserves era foarte bogat, și atâtă era totu. Măi de tème vage pe cari nu le presumpțise cându primejdia parea încă departe venită d'udată s'o coprință. Ajunsesse ea în fine la strălucita revindicare ce i datoriu destinulu, și pe care o urmăria c'ua pasiune stăruitoră? sau nu făcuse altu nimicu decât a compromite cu imprudența linisea Martei? Cumu se se lumineze? Ea nu cunoscea pe nimeni. . . . În acestu momentu de turburare și de îndoielă ea simțu totu amărăciunea singurării sele. Cui se cere unu consiliu? Toți îi erău inamici sau indiferenți. . . . Numele d-nei de Sommereuille îi veni cu toate aste în insomnia sea; ea se otări a căuta lângă dinsa lămuririle ce i lipsiau.

Însă, cându se presintă la prefectură a doua ț, se află într'unu cercu numeros; vizitele se urmau fără încetare; nu era momentulu a risica uă anchetă delicată. . . . Ea auzi, în adevăr, pe două domne vorbindu încetu de d. de Tresserves, însă nu putea urma conversațiunea lor, Aerulu lor

misteriosu, câte-va cuvinte ce apucă din sbor și crescuă îngrijerea. Silită a pleoa fără a fi lămurit nimicu, ea găsi unu momentu pentru a cere și capeta de la d-na de Sommereuille favoarea unu apropiate întelnire a căru subiectu o făcu se lă presimpția. D-na de Sommereuille înțelese pe dată; din nefericire ea plecă a doua ț, și trebuia se lipsese două țile. Așa daru întelnirea fu lipsită pentru vinerea viitoră. D-na Daubert se depărta mai îngrijată încă decât era înainte de visita sea.

Suntu suflate atât de fără milă rănite de viață, încetu uă fericire lesne de dobândit le speră, ele din instinctu se temu d'ua cursă acolo chiaru unte altele nu vedu decât uă ocaziune pentru a se veseli. D-na Daubert se întreba dacă nu e și ea cumu va unu din acele triste suflute ce-si făcu ele înșele cu turbare suferințele lor, a căroru îngrijetă înțelepciunea se hrănesce de mil de no'ncederi. Ea se încurajă pe dinsa îneseș în a spera. Afară de acesta, avea atât de puțin timp a rămănea în astă nedomniere; nu putea ea ore pînă atunci se și amăne tèmele? Doue țile, în adevăr e puțin; însă suntu momente în cari evenimentele se precipită, ori cari ar fi ocularile și speranțele noastre; se pare că destinata se grăbesce a și se vârși opera. Pe cându d-na Daubert fă-

cea la prefectură avea visită nefolositoră, Maurice bătea la ușa vechiel case. Fără îndoielă visita sea n'avea în sine nimicu de extraordinari și bețnă Betsy, țazitorea rigidă a casei în lipsia d-nei Daubert, judecă de scieră totu astu-felu visită, de lă primi fără sta la îndoielă.

Cu toate aste, astă dată era pentru întâia oară cându d. de Tresserves nu punea câte-va țile de depărțare între vizitele sele, și această neregularitate ar fi putu-o surprinde, dacă intimitatea lui Maurice cu stăpînile sele n'ar fi familiarisat pe bețnă Betsy cu mirările de felu acestor-a; ea se gândi că acesta era u descoperire nouă introdusă în excepțiune, și nu și chinu gândulu miș multu. Celu ce se mira mai multu de această visită era poate chiaru d. de Tresserves; în momentulu cându bătea la ușa casei d-nei Daubert, elu se întreba încă ce caută acolo. Adevărulu este că din ajun elu nu se mai gândia decât la Marta, la timida iei durere cându vorbise de plecare. În deșertu elu se încercase a ride d'aceste pasiuni copilăresci ce se desvelosu cu navitate, ca florile în miș loculu câmpulu; elu nu putuse alunga gândirea Martei, și se surprinsese totu ziua visându la farmeculu d'adeceptu amorulu în acestu suflulu inocente, născutu și crescutu în singurătate, plin încă de măsă simp-

țimentelor sincere, senzațiunilor pure, ce este în viață ca roza dimineții. Cu câtu se gândea la această, cu atât devenia mai preocupat și îngrijet. Pentru că, dacă se putuse amăgi câtu-va timpu asupra pericululu acestu dulci relațiun, cu imprudență începutu cu Marta, d'acumu înainte nici u iluziune nu i mai era permisă. Condițiunea trebuia se urmeze era netedă însemnată; nici uă îndoielă nu putea născu în spiritulu său asupra acestu subiectu. trebuia a se depărta câtu mai curându posibilu și a lăsa pe Marta se uite încetu încetu, simțimintulu ce i surprinsese animă. Maurice era pră leale pentru a glumi asupra amorulu Martei, și scia pră bine ce prăpastie fără fundu fu despărțea de dinsa. Vaudebise începea a deveni bunu de locuitu, nimicu nu i opria a merge se se închiță pe dată în elu; însă d. de Tresserves era pră omu de lume, și s'o țicem, pră frăgilitu de ideia Martei pentru a se otări a dispărea d'ua dată, fără adio. Rosomnatu a rupe această dulce amicie, elu voia celu puțin se mai vță uă dată pe d-na Daubert și pe fia sea și se le țică adio.

P. Albane.
(Va urma).

raportul social. Nu mai puțin erau determinate obligațiile vasalilor către feudatori, precum și drepturile. Așa nu se putea impune vasalului o nouă taxă de cât numai cu consentimentul său, după masima constituțională: că acela impusit e legitim care este învoit de acela ce trebuie să plătească; asemenea că nimeni nu va fi obligat de a observa legile la cari nu a participat prin votarea sa. Mai mult încă vasalul va fi garantat pentru aplicarea justă a legilor, pentru interpretarea adevărată a pactelor, întru care scop se va constitui *judiciul Parloru*. Va avea vasalul dreptate de la suveran și de a vedea dreptă respectate clauzele contractului bilateral până la atâtea, ca dacă Principele nu-l recunoșce și-l violază, vasalul va avea dreptul să reziste cu putere spre a cere îndeplinirea pactelor, sau va pute să se desvindeze de ori ce îndatorire de ascultare. Așa dară *sistema feudale* se rezemă pe conceptul unei *convențiuni*, și cere consensul acelu ce este obligat. Se lărgim acelu concept și vom proclama principiul fundamental al libertății moderne; ceea ce și fa momentul când vasalul și feudatorul confuz într-o mare unitate politică facură națiunea, care se vedu singură indrituită, a interveni în propriile sale afaceri.

În adevăr scim, că în instituțiile sociale a feudalismului, nu numai s'au actualizat marginile potestății regale; dară s'au și format un drept pozitiv care concretă în formule juridice noile principii ale dreptului social; și cel d'antîiu monumentu scris de constituționalismu îl avem în *Assisele Ierusalimului*. Acesta a fost o constituție emanată de către Goffred de Bulione în timpul primei cruciade. În ea găsim principiul autorității exercitate de către cap, și consacratu principiul personalității individuale. În ea găsim bine distinctă puterea executivă de cea legislativă.

Ecă cum istoria ne descoperă elementele sistemelor reprezentative în epoca când populi încă juni nu au putut se-și actua drepturile lor, în tocmă ca și un arbore care spre a-și ramifica și desvâli în afară trunchiul și crengile sale, mai întîiu natura îl face se-și întinză adînc în pământ rădăcinile proprii. Cu toate acestea nu înțelegem a dice că în această epocă ar fi constituții în sensul modern, nici erau numai niste carti de imunități, și forma pentru populi ca o specie de concesiune, de privilegiu, era nu recunoșcerea unui drept, o lege comună. Acesta înse în opri cursul spiritului omenesc de a merge înainte; a reușit condus la o alta nouă, și suma tuturor condusă la triumful libertății și a drepturilor omului, drepturi cari fură, în urma „cataclismelor americane și franceze,” consacrate și garantate în „modernele constituții politice.”

(Timpulu).

Prin multe decrete cu No. 203, 224, 225 și 226, pe temeiul art. 83 și 84, din legea comunale s'a confirmat:

Pentru Comuna Giurgiu.

Primar, d. Niță G. Gogoașă.
Adjutor d-nii State Anton și Dimitrie Bădulescu.

Pentru Comuna Bărlad.

D. P. Filibiliu și G. Dudesco, în calitate de adjutore pe lângă d. primar.

Pentru Comuna Focșani.

D. Ienache Costescu, și Ghiță Gheorghiu, în calitate de adjutore pe lângă d. primar.

Pentru Comuna Târguș-Frumos.

Primar, d. Lazăr Vaum.
Adjutor: d-nii Dimitrie Clopotu și T. Verdeșu; era de consilier s'au recunoscut d-nii Teodor Nicolau, Misiru Anton și sântea sea iconomul Mihailoche.

Pentru Comuna Găești.

Primar, d. Ion Minculescu.
Adjutor, d. Tânase Carabulea; era consilier s'au recunoscut d-nii Dimitrie Lambrino, Dimitrie Nicolau și M. Marinescu.

(Monitorul).

FELURIMI.

Amu întârziat a da s'ema despre serata de bine-facere dată de mai multe d'omne din societatea noastră, suptu patronajul d-nei Alexandrina Gr. Ghica. Cerem scuse d'acastă întârziere.

La această reprezentație a luat parte d-nele Ghica, Vlădoianu, Vlădescu, Aglae Rosetti, Zoe Sturdza, cântând diferite bucăți seu jucând în două ingenioase comedii franceze, și mai multe alte d'omne cari au cântat în cor *La Carità* de Rossini; d-nii C. Cornescu, Ad. Cantacuzino și Gr. Fălcoianu au dat concursul lor în cele două comedii. Unu numeros publicu venise a contribui la această generoasă întreprindere și, prin aplausele sale, a mulțami, artistelor și d'omnelor de caritate cari veniseră a pune talentele și cunoștințele lor în folosul celor ce moru de foame. Ua ideea generoasă găsește totu de una un puternic resunet în inimile publicului român. Serata de luni 20 Fevruariu a dovedit-o. Vom face cunoscut în curând produsul acestei frumoase serate.

La Ministerul de resboiu, au sosit trei tablouri mari, reprezentind episoade din campania Francesilor în Kina, tablouri ce au fost espuse la Paris, în anul trecut, la Esposițiunea artistică.

S'au așezat în cabinetul E. S. Ministrolui de resboiu.

Unu jurnal din Nuremberg, da următoarele detalii asupra principalelor dispozițiuni, a proiectului de lege privitor la reorganizarea armatei bavareze: obligațiunea serviciului pentru totu bavareșul în vîrstă de 21 ani și supresiunea înlocuirii; durată serviciului militară fiesată la trei ani suptu drapel, trei ani în rezervă; cinci ani în batalioanele de rezervă; cinci ani în întîiul banu alu landwehrei; trei spre de ce ani în alu douilea banu; sau în totalu 28 ani de serviciu, în aste diferite condițiuni. Forța armată activă va fi de 120,000 omeni și aceea a batalionelor de rezervă la 40,000 omeni; nu se scie încă precisu cifra la care se urcă landwehra.

(Luptătorul).

În Madrid curățindu-se de curind o fantă publică, foarte vechiă, lucrătorii găsiră în năsipulu scos din din sa bani de aur, argint și de aramă, în urmă și unu anel. Scirea despre această sumă de cătu adună în facia locului unu mulțime de omeni, dintre cari mulți voiau se se lase în fantă spre a se încuța de tesauru. Prin ce puteau se aduca în pericolu viața lucrătorilor, fiindu îndesătura cumplită; dară unu escadron de ostași făcu capetu acestor turburări. D'asupra fantănei această stă statua s. Cristof. Ea stă în legătură cu o tradițiune, care dice, că cine aruncă în deasa ceva prețios în noaptea s. Cristof. acela capetă peste anu de ua sută de ori ce a aruncat.

Apoi sustă despre fantăna asta mai multe legende. Se dice că odată sositu unu tânăr în Madrid, în puterea nopți cu unu sumuliță de bani, ca se ajute mamel sale serace, beu apa din fantăna, în care restemp, prin uă crepătură îl cădură banii în ea. Mergând el la mama sa amarit găsi pe pragu o pungă încărcată de bani. Ua dată era și uă mamă malițioasă și a lăsatu copilul pe maulu fantănei, însă și aci s'a împlinitu profeta legată de tradițiune. În uă sută de demeneți a găsitu câte unu copil la feresta sa. Așa dară omeni au aruncat mulți bani și unelte prețioase în fantăna. Cum că nu numai clasa cea mai seraca a

creștut în tradițiune, ci și dintre cei avuți, se vede din galbenii aflați în fantăna. Suma aflată soie până la 8,790 de franco. Gaibenii francezi, ce s'au găsitu luandu-se afară unu, doi, sunt din seculu trecut, banii de argint asemenea sunt din seculu trecut și din începutul seculului presinte. Arama, cea mai mare parte e din seculu trecut, dară se afla între ea și dintre banii cel pe faci.

Monastirea Arcadion, a căreia ruini adevăresc bărbăția cea resolută și eroismul resculaților din Candia, acuma e de totu ruinată. Turcii desfăcură și dărîmară toți murii, căci nu se simțau în asecuranță deplină, după ce ar fi putut fi de nou unu cuib putinte alu resculaților. În a nouă și după esplosiunea întâmplată sparseră pînțele, Petrușind în gropile cele întunecoșe și afunde, a le căroru gure erau acoperite de ruine, se deschide unu dintre cele mai triste spectacule. Mai multe muieri, apoi prunci și-au cercat scapare acolo înainte de esplosiune, și i-au găsit morții de foame, improșcați prin părțile pînțel. Optu muieri și trei prunci fură astrucați în mormentulu celu fioros. Una dintre muieri numai cu puțin înainte de aceea a putut se mōră.

În London, tundera bucelorului de uă dată așa s'a estinsă de înfricoșiat, că femeile numai cu cea mai mare băgare de s'ema, potu ambla pe strade și se potu presenta în locurile publice. Furi de pâruri, pe și ce merge se înmulțesc și începu a fi mai temerari. E sioda o provocațiune în diariulu „Times,” prin care o damă despoiată de o buclă, amintindu șiu și locul unde fu despoiată, promise 10 pușți de sterlingu furului, dacă i va readuce buclă furată, căci aceea a fost uă suveniru remasă de la mamă-sa repausată.

PARTEA COMUNALE.

CONSILIULU COMUNEI BUCURESCI.

SEDINȚA XXVII.

Duminecă 12 Fevruariu 1867.

Prezenți:

- D. Dumitru Brătianu primarul.
- Corneliu Lapati, consilier-ajutor.
- S. Michălescu, idem.
- Anton I. Arion, idem.
- Costache Panaiot, idem.
- Benjamin Hernia, idem.
- Grigorie Serrurie, consilier.
- Barbu Protopopescu, idem.
- Vasiliu Toncovicianu idem.

Absenți:

- Gr. Cantacuzino, consilier adjutor.
- Gr. Lahovari, consilier.
- Dumitru Culoglu, idem.
- Nicolae Pancu, idem.
- Pană Buescu, idem.
- Doctorulu Iatropolu, idem.

Sedința se deschide la 1½ oră după amez.

La ordinea zilei este primirea și esaminarea reclamațiunilor în privința listelor electorale.

Se pune în vederea consiliului reclamațiunea primită astăzi din partea d-lui G. Petrescu avocat, cerând înscrierea d-lui Constantin Bosianu în lista colegiului 1 pentru Adunare și în a colegiului 1 pentru Senat, unde are dreptulu a vota după venitul de care se bucură;

Consiliulu chipquiesce a se invita D. Bosianu se viia mănă a proba dreptulu d-sale de a fi înscriș în listele electorale cumu s'a cerut prin citata reclamațiune.

Se pune în vederea consiliului reclamațiunea d-lui Ioan A. Ianin din suburbia Caimata, primită astăzi, prin care cere a fi înscriș în colegiulu 3-le fiindu că plătesce către Statu contribuțiunea de 80 lei care da dreptulu a vota în d'isulu colegiu.

D. Ianin, prezentand d'ua dată cu această reclamațiune și chitanțele de plata contribuțiunii, și vedendu se din-

trînsele că d-sa are în adevăr censulu cerut de lege spre a vota în colegiulu 3-le, se înscrie în lista acestui colegiu, scoțendu-se din alu 4-le unde este înscriș.

Se mai pune în vederea consiliului reclamațiunea d-lui George Bacaloglu totu de astăzi, cerând a fi înscriș în lista colegiului 2-le pentru Adunare și în a colegiului 2-le pentru Senat, după doveșile ce presentă despre contribuțiunea fonciară ce plătesce Statulu.

Consiliulu, vedendu din chitanța receptorului financiaru No. 1348 presentată de reclamant, că d-sa are venitul cerut de lege spre a vota în legile arătate mai sus, îl înscrie în aceste colege la suburbia Udricani, scoțendu-lu din cele-alte liste.

Se pune în vederea consiliului reclamațiunea ce s'a mai primită astăzi de la D. Dimitrie Protopopescu, cerând a fi înscriș în colegiulu alu 3-le pentru că are censulu cerut de lege spre a pute vota în acestu colegiu, după cum probesă prin chitanțele de plata contribuțiunii către Statu pe cari le presentă.

Consiliulu, vedendu din d'isele chitanțe că D. Protopopescu are censulu cerut de articolu 4 și 10 din legea electorală, înscrie pe numitul în lista colegiului 2 pentru Adunare și în a colegiului 2 pentru Senat, în care are dreptulu a vota, în colorea Nōgră suburbia Lucaci.

Ne mai priizindu-se nici uă altă reclamațiune pînă la ora șese după amez, ședința se ardică la această oră conformu articolului 37 din legea electorală, anunțandu-se cea viitoare pe mănă 13 Fevruariu pentru rezolvarea reclamațiunilor ce au remas ne esaminate.

SEDINȚA XXVII.

Luni, 13 Fevruariu 1867.

Prezenți:

- Corneliu Lapati, consilier-ajutor.
- Anton I. Arion, idem.
- C. Panaiot, idem.
- Simeon Michălescu, idem.
- Benjamin Hernia, idem.
- Grigorie Serrurie, consilier.
- Vasile Toncoviceanu, idem.
- Doctorulu Iatropolu, idem.

Absenți:

- D. Dumitru Brătianu, primarul.
- Gr. Cantacuzino consiliar-adjutor.
- Dumitru Culoglu, consiliar.
- Grigorie Lahovari, idem.
- Nicolae Pancu idem.
- Barbu Protopopescu, idem.
- Pană Buescu, idem.

Sedința se deschide la 2 ore după amez, suptu președința d-lui Lapati.

Procesele verbale ale precedenteor două ședințe se citesc și se aprobă.

La ordinea zilei este esaminarea reclamațiunilor primite pînă ieri în privința listelor electorale pe anul curent și neresolvate încă.

După reclamațiunea de ieri a d-lui G. Petrescu, avocat prin care a cerut înscrierea d-lui C. Bosianu, în colegiulu I, pentru Adunare, și I pentru Senat, d. Bosianu, fiindu citat pentru astăzi s'a presentat înaintea consiliului și a probat prin chitanțe de plata contribuțiunii fonciare că are censulu cerut de lege spre a pute vota în colegiulu I pentru Adunare, și în colegiulu alu 2-lea pentru Senat. Se înscrie dară d. C. Bosianu, în listele acestor colege suburbia Barbătescu, colorea Albastră, scoțendu-se din lista colegiului 3 lea.

D. Emile Costinescu, din suburbia Popa-Tatu, colorea Verde, după reclamațiunea ce a dată alalt-ieri, fiindu citat pentru astăzi, se înscrie în colegiulu alu 3-lea ca profesiune liberale, conformu articolului 5 din legea electorale.

D. Iatropolu votă contra, neconsiderand profesiunea de diurnalist fără unu titlu academic ca profesiune liberale.

D. Toncoviceanu se abține.

D. Grigorie Caracașu din suburbia biserica Albă din Postavari, după reclamațiunea ce a dată la 14 ale cōrentei, arētându că d-sa nu și-a ales domiciliulu politicu în județul Prahova, unde are proprietate rurale, precum și a d'is în ședința consiliului în care d-sa a fostu șoșu din listele electorale d'aci, s'a presentat și a probat înaintea consiliului că are censulu cerut de lege spre a pute vota nu în colegiulu alu 3-lea, unde a fostu înscriș mai înainte, ci în colegiulu I, pentru Adunare, și în colegiulu I, pentru Senat.

Consiliulu înscrie pe d. Caracașu, în listele d'iselor colege, pe temeiulu articolelor 3, 9, 16 și 31 din legea electorale.

Din reclamațiunile primite pînă ieri, în privința listelor electorale, neresolvată, n'au n'au examinată și neresolvată, afară de acelea după care persoanele interesate fiindu citate de consiliu, n'au venit nici pînă aci se probe de dreptulu cu care s'a cerut înscrierea lor în liste, se decide ca listele regulate după otririle luate în ședințele ținute de la 22 Ianuariu, pînă astăzi, se se publice ca definitive conformu legii.

Ședința se ardică la 3 ore.

PRIMARIA COMUNEI BUCURESCI.

La 13 din viitoru lună Martiu, se va ținea licitațiune la Primărie, pentru Inchirierea prăvăliei comunei de covăcerie de pe piața St. Stefan, (culbu cu barză), colorea Verde, pe cursu de unu anu, de la 23 Aprile viitoru 1867 înainte.

Doritorii de a lua cu chiriă această prăvălie, sunt invitați se vie la Municipialitate, în arēta d'ila amez, spre a se face licitați și adjudicați după ordindul; era chiriășia va depune garanți solvabile la Primărie.

P. Primar, S. Michălescu.
No. 2341, 1867, Fevruariu 25.

Fiindu că, dd. frați Guthman, în urmarea publicațiunei Primăriei, cu No. 2198, au adus astăzi la casa comună, rata 1-iu după contract, pentru venitul cărților de joc.

Subtu-semnatulu facu printre această cunoscutu tutulor de obses că, d'isa înscriere a Municipalității, remăne fără efect, și prin urmăre nu se va mai ține nici o licitațiune în ziua de 10 Martiu viitoru.

P. Primar, Ant. I. Arion.
No. 2308, 1867, Fevruariu 25.

Compania Dramatică (teatru mare)

Vineri la 10 Martiu 1867.

Se va juca pentru întăia oră, în beneficiulu d-lui M. Pascaly, piesa LEULU INAMORATU, comedie în 5 acte de Ponsard, de la academia Franceză.

Abonamentele se facu la librării și prin diverse persoane particulare. — Îndată ce voru fi 200 abonati, voru apărea succesiv.

TREI OPERE INEDITE

de
Constantia Dunca

IESUITII ROMANIEI

O FAMILIE DIN BUCURESCI
Romanșu de moravuri. Unu volum.

CARTEA

FEMEILORU ROMANE

Despre educațiune. Unu volum.

FILIA ADOPTATA

DOUE CUNUNI.

Nuvelu. — Unu volum.
Ultimulu volumu e suptu presă. Tote trei 12 sfanți.

